

Sygn. akt V GC 544/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

P. Ś. (nr NIP (...)), **R. Ś.**

(nr NIP (...))

przeciwko

R. M. (nr NIP (...))

o zapłatę 34 010,87 zł

orzeka:

- zasądza od pozwanego R. M. na rzecz powodów P. Ś. i R. Ś. solidarnie kwotę 34.010,87 zł (trzydzieści cztery tysiące dziesięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22.01.2016 roku do dnia zapłaty;
- tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 5.260,00 zł, w tym kwotę 4.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

Powodowie R. Ś. i P. Ś. w pozwie skierowanym przeciwko R. M. wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kwoty 34 010,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty liczonymi od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powodowie podali, że jako wspólnicy spółki cywilnej, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, współpracowali z R. M., prowadzącym działalność gospodarczą, pod firmą (...). Powodowie dostarczyli pozwanemu zamówione przez niego towary, tj. bramy oraz innego rodzaju wyroby metalowe. Za dostarczone towary zostały wystawione faktury VAT. Pozwany nie uregulował wszystkich wynikających z nich należności.

W dniu 01.03.2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, że w dniu 06.11.2015 r. zalegał ze spłatą kwoty 29 664,19 zł. Jednocześnie pozwany podniósł, że powodowie nigdy nie żądali od pozwanego odsetek skapitalizowanych w ramach wzajemnej współpracy. Dlatego też kwota 34 010,87 zł jest sporna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. Powodowie R. Ś., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: (...) oraz P. Ś. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą: (...) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej, zbywali na rzecz pozwanego R. M., prowadzącego działalność gospodarczą, pod firmą (...) towary, tj. bramy oraz innego rodzaju wyroby metalowe.

(**bezsporne**)

Powodowie obciążyli R. M. fakturą VAT: nr (...) z dnia 09.01.2014 r. na kwotę 4243,50 zł, która została zapłacona w części, tj. w kwocie 3800,42 zł; nr (...) z dnia 21.01.2014 r. na kwotę 1367,76 zł; nr (...) z dnia 04.02.2014 r. na kwotę 5183,22 zł; nr (...) z dnia 19.03.2014 r. na kwotę 5872,02 zł; nr (...) z dnia 29.07.2014 r. na kwotę 3340,68 zł; nr (...) z dnia 12.08.2014 r. na kwotę 2229,99 zł; nr (...) z dnia 27.08.2014 r. na kwotę 2746,59 zł; nr (...) z dnia 29.09.2014 r. na kwotę 6044,22 zł oraz nr (...) z dnia 12.01.2015 r. na kwotę 2436,63 zł.

(**dowód:** faktura VAT nr (...) – k. 21; faktura VAT nr (...) – k. 22; faktura VAT nr (...) – k. 23; faktura VAT nr (...) – k. 24; faktura VAT nr (...); faktura VAT nr (...) – k. 26; faktura VAT nr (...) – k. 27; faktura VAT nr (...) – k. 28; faktura VAT nr (...) – k. 29)

Pismem z dnia 06.11.2015 r., zatytułowanym „Wezwanie ostateczne”, R. M. został wezwany do zapłaty kwoty 29664,19 zł tytułem należności głównych wynikających z w/w faktur oraz kwoty 5184,27 zł tytułem odsetek. Łącznie powodowie zażądali zapłaty kwoty 34848,46 zł. Wezwanie zostało wysłane w dniu 06.11.2015 r., przesyłką poleconą, na adres wskazany przez pozwanego w CEIDG, jako adres do doręczeń, tj. ul. (...), (...) W.. Odbiór przesyłki został pokwitowany przez księgową w dniu 10.11.2015 r.

(**dowód:** „wezwanie ostateczne” wraz z potwierdzeniem nadania – k. 20, zaświadczenie z CEIDG – k. 19)

Do chwili obecnej pozwany nie uregulował wszystkich wynikających z w/w faktur należności.

(**bezsporne**)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez powodów, w tym przede wszystkim faktur. Bezsporne było, że strony pozostawały w stałej współpracy gospodarczej, w toku której zawierały umowy sprzedaży towarów (tj. bram oraz innego rodzaju wyrobów metalowych) oferowanych przez powodów. Pozwany nie zaprzeczył owym faktom, jego obrona sprowadzała się do kwestionowania roszczenia odsetkowego powodów. Twierdził bowiem, że powodowie nigdy nie żądali od pozwanego odsetek w ramach wzajemnej współpracy. Jednocześnie podniósł, że wezwanie z dnia 06.11.2015 r., do spełnienia świadczenia, jest prawnie bezskuteczne.

Powodowie swoje roszczenie wywodzili z treści art. 535 k.c., statuującego essentialia negotii umowy sprzedaży, zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że nie budzi wątpliwości fakt zawierania przez strony umów sprzedaży. W świetle zaoferowanego przez powodów materiału dowodowego istnieją podstawy do uznania, że powodowie przenieśli na pozwanego własność towarów wyszczególnionych w fakturach i wydali go stronie pozwanej. Załączone do pozwu faktury stanowią potwierdzenie zawarcia przez strony umów sprzedaży. Pozwany potwierdził, że zalegał ze spłatą kwoty 29664,19 zł. Na marginesie należy także zauważyć, że przed procesem pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości towaru, ilości, czy jego wydania niezgodnie z uprzednio złożonym zamówieniem.

Z treści pism przedstawionych w toku postępowania przez obie strony wynika, że R. M. nie regulował terminowo zobowiązań. Pozwany zapłacił jedynie kwotę 3800,42 zł z faktury VAT nr (...), z dnia 09.01.2014 r., opiewającej na kwotę 4243,50 zł. Stosownie zaś do ogólnych reguł dowodowych (art. 6 k.c.), przy umowie sprzedaży, sprzedawcę obciąża dowód wydania rzeczy, a nabywcę – dowód zapłacenia ceny. Zapłacenie ceny przy równoczesnym i niewątpliwym fakcie odebrania towaru oznacza bowiem wywiązanie się przez kupującego z jego obowiązku umownego (art. 535 k.c.), a więc jest faktem, z którego nabywca wywodzi skutki prawne. Ostatecznie, jak wynika z powyżej przedstawionych okoliczności, pozwanemu nie udało się w toku procesu skutecznie wykazać, żeby zapłacił choćby część wierzytelności dochodzonej pozwem po wytoczeniu procesu sądowego.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że pozwany winien jest powodom solidarnie kwotę 34010,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, albowiem twierdzenia pozwanego, iż powodom nie należą się odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia oraz o bezskuteczności wezwania do zapłaty z dnia 06.11.2015 r. są bezzasadne. Wezwanie do zapłaty zostało wysłane w dniu 06.11.2015 r., przesyłką poleconą, na adres wskazany przez pozwanego w CEIDG, jako adres do doręczeń, tj. ul. (...), (...)-(…) W.. Natomiast odbiór przesyłki został pokwitowany, pod w/w adresem, przez księgową w dniu 10.11.2015 r.

Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie odsetek stanowił art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jednocześnie § 2 cyt. przepisu stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 535 k.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Koszty postępowania powinien ponieść w całości na podstawie art. 98 k.p.c. przegrywający proces pozwany R. M..

Zgodnie z powołanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepis ten wyraża jedną z dwóch podstawowych zasad dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca (merytorycznie albo formalnie i niezależnie od tego czy ponosi winę w prowadzeniu procesu) zobowiązana jest zwrócić swemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów SN – zasada prawna z dnia 23.06.1951 r. – C 67/51, OSN(C) 1951, nr 3, poz. 63; orzeczenie SN z dnia 27.08.1962 r. – II CZ 103/62, OSNC 1963, nr 7-8, poz. 171; postanowienie SN z dnia 10.09.1963 r. I CZ97/63, OSNC 1964, nr 4, poz. 85).

Ustalając wynagrodzenie pełnomocnika powoda Sąd miał na uwadze nakład pracy, charakter sprawy, obszerność materiału dowodowego, jak również wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy i uznał, że wynagrodzenie w wysokości stawki minimalnej jest adekwatne do wymienionych okoliczności.

SSR Marianna Grzyb